

Dato: 26. marts 2020
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Helene Bendtsen
Sagsnr.: 2019-7000-0002
Dok.: 1346423

Kommissorium for

Udvalg om gennemførelse af varedirektivet, direktivet om digitalt indhold og visse dele af direktivpakken New Deal for Consumers

1. Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om salg af varer (herefter varedirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester (herefter direktivet om digitalt indhold) er der vedtaget nye fællesskabsretlige regler om forbrugerbeskyttelse i aftaler om salg af varer og levering af digitalt indhold og digitale tjenester indgået ved e-handel og i butikker.

Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om bedre håndhævelse og modernisering af EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse (visse dele af direktivpakken New Deal for Consumers) er der vedtaget fællesskabsretlige regler, der skal sikre bedre håndhævelse og modernisering af de forbrugerbeskyttende regler i EU.

2. Varedirektivet afløser Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed.

Direktivet om digitalt indhold er et nyt direktiv. Der har ikke tidligere i EU-lovgivningen – eller i dansk ret – været reguleret en specifik aftaleretlig ramme for levering af digitalt indhold eller digitale tjenester.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

De relevante dele af direktivpakken New Deal for Consumers ændrer Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder.

3. Formålet med direktiverne er at totalharmonisere visse aspekter af medlemsstaternes regulering af aftaler om salg af varer og aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester og derved fremme den grænseoverskridende handel og opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i EU.

De centrale regler i varedirektivet drejer sig navnlig om varers overensstemmelse med aftalen, forbrugerens beføjelser i tilfælde af manglende overensstemmelse mellem varen og aftalen og om garantier for varen stillet af den erhvervsdrivende over for forbrugeren. Direktivet indeholder herudover en række nye og supplerende bestemmelser i forhold til direktiv 1999/44/EF, som varedirektivet afløser.

De centrale regler i direktivet om digitalt indhold drejer sig ligeledes navnlig om regler om digitalt indhold eller en digital tjenestes overensstemmelse med aftalen, forbrugerens beføjelser i tilfælde af manglende overensstemmelse med aftalen eller ved manglende levering og regler om ændring af digitalt indhold eller en digital tjeneste.

De centrale regler i de relevante dele af direktivpakken New Deal for Consumers drejer sig om at sikre forbrugerne bedre rettigheder, når de benytter sig af digitale tjenester, f.eks. når der indgås aftale om at benytte en e-mail-konto eller anden digital tjeneste mod at stille personoplysninger til rådighed for den erhvervsdrivende i stedet for at betale med penge. Derudover drejer det sig om at sikre ens anvendelse af sanktioner i EU for at overtræde de forbrugerbeskyttende regler.

4. Varedirektivet er – i modsætning til det ældre direktiv 1999/44/EF – som udgangspunkt et totalharmoniseringsdirektiv. Der vil derfor ikke som udgangspunkt inden for det område, som direktivet regulerer, kunne indføres eller opretholdes andre regler end dem, der følger af direktivet. Uden for dette område kan medlemsstaterne derimod frit indføre eller opretholde egne regler eller indføre regler svarende til direktivet.

På en række områder giver varedirektivet imidlertid medlemsstaterne adgang til at opretholde eller indføre regler, der afviger fra direktivets ordning.

En medlemsstat kan f.eks. bestemme, at direktivet ikke skal finde anvendelse på brugte varer, som sælges på offentlige auktioner, og på levende dyr. En medlemsstat kan endvidere fastsætte regler, der giver forbrugeren valgfrihed om beføjelser for mangler, der viser sig inden 30 dage efter varens levering. Herudover kan en medlemsstat indføre en længere reklamationsfrist end 2 år, ligesom en medlemsstat kan beslutte, at perioden for den erhvervsdrivendes bevisbyrde for, at en mangel ikke var tilstede på leveringstidspunktet (formodningsreglen), skal være 2 år (i stedet for 1 år) efter leveringstidspunktet.

5. Direktivet om digitalt indhold er ligesom varedirektivet som udgangspunkt et totalharmoniseringsdirektiv. Det gælder derfor også for dette direktivs anvendelsesområde, at der som udgangspunkt ikke kan indføres eller opretholdes andre regler end dem, der følger af direktivet. Uden for direktivets anvendelsesområde kan medlemsstaterne således også frit indføre eller opretholde egne regler eller indføre regler svarende til direktivet.

Direktivet om digitalt indhold giver imidlertid også på en række områder inden for direktivets anvendelsesområde medlemsstaterne adgang til at opretholde eller indføre regler, der afviger fra direktivets ordning. En medlemsstat kan f.eks. bestemme, at direktivets forbrugerbeskyttelse udvides til bl.a. i nogle situationer at omfatte juridiske personer. En medlemsstat kan endvidere indføre en længere reklamationsfrist end 2 år. Herudover giver direktivet en medlemsstat adgang til opretholde eller indføre regler for dele af forretningsmodeller, hvor digitalt indhold eller digitale tjenester leveres på en sådan måde, at forbrugeren ikke betaler et beløb, men i stedet afgiver personoplysninger til en erhvervsdrivende, f.eks. ved oprettelsen af en e-mail konto.

Selv om der er tilstræbt overensstemmelse mellem reglerne i varedirektivet og direktivet om digitalt indhold, er der på nogle punkter lagt op til en højere grad af valgfrihed i varedirektivet.

6. De relevante dele af direktivpakken New Deal for Consumers er som udgangspunkt totalharmoniserende. Der kan således som udgangspunkt ikke indføres eller opretholdes andre regler end dem, der følger heraf. Uden for anvendelsesområdet kan medlemsstaterne frit indføre eller opretholde egne regler eller indføre regler svarende til direktivets.

I forhold til reglerne om sanktioner er der imidlertid mulighed for at opretholde eller indføre regler, der afviger fra direktivets. I sager med ”udbredte

overtrædelser” og ”udbredte overtrædelser med EU-dimension” (sager hvor mindst tre medlemslande er involveret, eller sager der berører mindst to tredjedele af medlemslandene, der tilsammen udgør mindst to tredjedele af EU’s befolkning) kan en medlemsstat fastsætte et højere bødeniveau end de 4 pct. af den erhvervsdrivendes omsætning, som følger af direktivet. En medlemsstat kan endvidere fastsætte de kriterier, der skal tages i betragtning, når der pålægges sanktioner. Endelig fastsætter medlemsstaterne de retslige procedurer, der skal anvendes til at pålægge af sanktioner.

7. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed er navnlig gennemført i dansk ret i købeloven. Gennemførelsen i dansk ret af det nye varedirektiv nødvendiggør en række ændringer af navnlig købeloven.

De områder, som direktivet om digitalt indhold regulerer, har ikke tidligere været særskilt reguleret i dansk ret. Gennemførelsen af direktivet i dansk ret vil derfor nødvendiggøre udarbejdelse af en ny hovedlov eller indsættelse af helt nye regler i f.eks. købeloven.

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder er gennemført i dansk ret i henholdsvis aftaleloven og forbruger aftaleloven. Gennemførelsen i dansk ret af de relevante dele af direktivpakken New Deal for Consumers nødvendiggør en række ændringer af navnlig forbruger aftaleloven.

8. Justitsministeren har besluttet at nedsætte et udvalg, der skal overveje, hvordan varedirektivet, direktivet om digitalt indhold og de relevante dele af direktivpakken New Deal for Consumers mest hensigtsmæssigt bør gennemføres i dansk ret.

Udvalget skal overveje og redegøre for, hvilke ændringer af dansk ret der er nødvendige for at gennemføre direktiverne.

Desuden skal udvalget overveje og redegøre for, om – og i givet fald i hvilket omfang – der på specifikke områder, hvor direktiverne overlader det til medlemsstaterne at bestemme, om direktivernes ordning skal finde anvendelse, bør indføres regler, som afviger fra direktivernes ordning. Udvalget skal i den forbindelse overveje, om – og i givet fald hvordan – den valgfrihed, som direktiverne giver mulighed for, kan og bør udnyttes til at understøtte den grønne omstilling.

Udvalget skal endelig overveje og redegøre for, om – og i givet fald hvordan – den valgfrihed, som direktiverne giver mulighed for, bør udnyttes til at sikre øget overensstemmelse mellem de regelsæt, som gennemfører direktiverne.

Udvalget anmodes om at udarbejde et lovudkast med bemærkninger.

Under hensyn til fristen for gennemførelsen af direktiverne anmodes udvalget om at afslutte sit arbejde i efteråret 2020.

9. Udvalget har følgende sammensætning:

Landsdommer Thomas Klyver (formand)

1 universitetsjurist med formueretlig indsigt

1 repræsentant for Dommerforeningen

1 repræsentant for Forbrugerombudsmanden

1 repræsentant for Advokatrådet og Danske Advokater

1 repræsentant for Dansk Erhverv

1 repræsentant for Dansk Industri

1 repræsentant for Dansk IT

1 repræsentant for Foreningen for Dansk Internet Handel

1 repræsentant for Forbrugerrådet Tænk

1 repræsentant for Erhvervsministeriets departement

1 repræsentant for Miljø- og Fødevarerministeriets departement*

1 repræsentant for Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets departement*

1 repræsentant for Justitsministeriets departement

Der lægges op til, at de med * markerede repræsentanter alene skal deltage på møder, hvor der skal drøftes emner med en særlig betydning for den grønne omstilling.

Udvalgets sekretariatsfunktion varetages af Justitsministeriet.